

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1161/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца М.П. из Б., Љ.С. из Н.С., М.Ј. из Р.с. и П.А. из Р., чији је пуномоћник Б.В., адвокат из Н.С., против туженог Н. АД Н.С., ради поништаја и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1966/14 од 11.02.2015. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1966/14 од 11.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 14139/2012 од 09.05.2014. године, одбачен је тужбени захтев (тужба) тужилаца којим су тражили да се поништи номинално означени износ отпремнине наведено у члану 3 став 1 Споразума о престанку радног односа закљученог између тужилаца и тужених, променом новчаног износа отпремнине, на начин како је то наведено у овом ставу изреке. Преостали део примарног тужбеног захтева је усвојен и утврђено је да је ништава одредба члана 7. Споразума о престанку радног односа тужилаца, те је тужени обавезан да тужиоцима по основу мање исплаћеног износа отпремнине исплати појединачне новчане износе ближе наведено у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од 01.07.2012. године па до исплате. Тужени је обавезан да тужиоцима надокнади трошкове поступка у износу од 661.130,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1966/14 од 11.02.2015. године, жалба тужилаца је одбијена, а жалба туженог усвојена, па је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је ништава одредба члана 7. Споразума о престанку радног односа тужилаца, ближе наведених у овом ставу изреке и да се обавезе тужени да на име мање исплаћене отпремнине исплати тужиоцу М.П. износ од 1.216.158,34 динара, тужиоцу Љ.С. износ од 614.793,11 динара, тужиоцу М.Ј. износ од 470.577,09 динара и тужиоцу П.А. износ од 780.890,20 динара, све са

законском затезном каматом почев од 01.07.2012. године до исплате, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП у вези члана 13. став 2. тачка 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били запослени код туженог све до 30.06.2012. године када им је на основу Споразума престао радни однос код туженог. Чланом 3. наведеног Споразума одређено је да ће се потписивањем истог запосленом исплатити укупна накнада и то тужиоцу М.П. износ од 2.416.967,60 динара, тужиоцу Љ.С. у износу од 2.511.687,40 динара, тужиоцу М.Ј. у износу од 1.146.060,80 динара и тужиоцу П.А. у износ од 2.542.328,80 динара, умањен за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на терет запосленог, као и да је запослени сагласан да послодавац обустави и наплати укупних дуговања запосленог према послодавцу из укупне накнаде наведене у претходном ставу истог члана. Чланом 7. Споразума предвиђено је да је он кончан и неопозив и да се не може раскинути једностраном изјавом воље запосленог и послодавца, те да запослени и послодавац потврђују да је Споразум израз њихових слободно изражених воља, као и да је њихово потписивање извршено под пуном способношћу са расуђивање, без принуде, претње, заблуде или било које друге мање воље. Пре подношења захтева за споразумни престанак радног односа тужиоци су обавештени о висини обрачунате накнаде која ће бити исплаћена и имали су могућност да Споразум пре потписивања прочитају. Тужиоцима је исплаћена отпремнина у износима наведеним у овом Споразуму, која је нижа од отпремнине предвиђене Социјалним програмом који је престао да важи 30.09.2011. године, а који је у члану 19. предвиђао да послодавац може запосленом дати понуду да му престане радни однос, с тим да тим запосленима исплати једнократну отпремнину у висини од 750 евра за сваку годину рада проведене у радном односу увећану за једнократну отпремнину у висини 4 просечне зараде за месец који претходи месецу исплате отпремнине. У конкретном случају тужени није учинио овакву понуду, већ је до престанка радног односа дошло на иницијативу запосленог, овде тужилаца, због чега тужени није био у обавези да им утврди исплату отпремнине предвиђену Социјалним програмом.

Полазећи од напред утврђеног, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужилаца, поништио одредбу члана 7. Споразума о престанку радног односа тужилаца и обавезао туженог да им на име накнаде

штете по основу мање исплаћених износа отпремнине исплати разлику мање исплаћене отпремнине у односу на ону која би им била обрачуна у складу са чланом 19. Социјалног програма.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог преиначио првостепену пресуду, одбијајући овакав тужени захтев тужилаца, налазећи да је тужиоцима престао радни однос на основу члана 177. Закона о раду и исплаћена отпремнина у висини која је наведена у Споразуму, који је закључен без мана воље на страни тужилаца.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Радни однос тужилаца код тужених је престао на основу њиховог захтева по коме је сачињен Споразум о престанку радног односа. На овај Споразум, како то правилно закључује другостепени суд, не могу се применити критеријуми за обрачун отпремнине које је тужени предвидео Социјалним програмом. Тужиоци су одабрали да закључе Споразум о престанку радног односа, када су били обавештени колики ће износ отпремнине примити у том случају. Околност што је тај износ нижи од износа који је исплаћиван по социјалном програму не може утицати на пуноважност закљученог споразума између тужилаца и туженог, јер су у тренутку закључења постојали сви законски услови за његову пуноважност. Указивање тужилаца да су у конкретном случају прочитали Споразум само у делу који се односи на износ накнаде, а не и остале одредбе, не указује на постојање мана воље који би утицало на пуноважност овог Споразума, јер пропуст запосленог, да се пре потписивања било каквог уговора упозна у целини са садржином представља очигледан пример изостанка дужне пажње и не може утицати на пуноважност Споразума. Неосновано се ревизијом тужилаца указује да је одредба члана Споразума о престанку њиховог радног односа у супротности са Уставом РС, с обзиром да се оспореном одредбом Споразума тужиоци нису одрекли права на отпремнину, већ им је она исплаћена у износима који су им били предочени и који су они прихватили својим потписом.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**